

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת מרב בן-ארי

התובע: פלוני ע"י ב"כ עוה"ד מ. רוט ו- י. רוט

נגד

הנתבעים: 1. כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ
2. בנימין קסטנבוים יבוא, שיווק והפצה בע"מ
3. בנימין קסטנבוים
4. עיזבון המנוח יעקב קסטנבוים ז"ל
5. שרה קסטנבוים
כולם ע"י ב"כ עוה"ד א. לוי

פסק דין

1. תביעה כספית בגין נזקי גוף שנגרמו לתובע, יליד 1970, תושב הרשות הפלסטינית, בתאונת עבודה שאירעה ביום 11.8.20.

2. הצדדים חלוקים בשאלת הנסיבות, זהות המעביד והנזק.

כללי

3. החברה הנתבעת 1 (להלן: **הנתבעת**) היא חברה שעוסקת בעיבוד סיבי טקסטיל או כותנה, המשמשים, בין היתר, למילוי כריות. את הנתבעת הקים המנוח יעקב קסטנבוים ז"ל (להלן: **המנוח**). אין מחלוקת שהתובע היה עובד הנתבעת וקיבל ממנה את שכרו.

4. הנתבע 3 (להלן: **הנתבע**) הוא אחד מבניו של המנוח. החל מחודש 2/19 הוא עובד באמצעות חברה, הנתבעת 2 (להלן: **חברת השיווק**), שקיימה קשרים מסחריים עם הנתבעת. נציין שהתובע זנח את טענותיו כלפי הנתבעת 2 בסיכומיו, וממילא נוכח שאלת האחריות האישית, הדיון בנושא חלקה בפרשה מתייטר.

5. הנתבעת 5 היא היורשת של המנוח (ומכוח זאת חבה בחובות המנוח עד כדי גובה העיזבון).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

6. במועד התאונה התובע עבד כעובד ייצור, במפעל שנמצא בתל אביב (להלן: **המפעל**). אין מחלוקת שהמפעל הוא של הנתבעת.

7. העדים בתיק היו התובע והנתבע בלבד.

התאונה – נסיבות ואחריות

עדותו של התובע

8. התובע העיד כי בתאריך 11.8.20 בשעה 12:30 או סמוך לכך הוא עבד במפעל, לצד מכונה לייצור או לעיבוד סיבי טקסטיל/כותנה (להלן: **המכונה**). המכונה הייתה חדשה (עמ' 3 ש' 18). הנתבע, שהיה המעסיק, נהג באופן שגרתי להעמיס על המכונה סיבי טקסטיל או כותנה כדי שקצב הייצור יהיה גדול יותר, פעולה שגרמה למכונה להיתקע.

9. מספר ימים לפני התאונה אחד מגלגלי השיניים נשבר והוסר ממנה. התובע אמר לנתבע שהמכונה תקולה אך הנתבע הורה לו להמשיך לעבוד עליה.

10. בבוקר התאונה, לאחר שנשבר הגלגל במכונה, התובע אמר לנתבע שצריך לעבוד במהירות מופחתת כדי שהמכונה לא תתקע שוב. הנתבע סיים להעמיס סחורה ברכבו וסובב את כפתור המכונה למהירות המקסימלית. לאחר שהנתבע עשה כן המכונה נתקעה שוב.

11. הנתבע אמר לתובע לתקן את המכונה ולנקות אותה בעודה עובדת ומחוברת לשקע החשמל, בלי שכיבו אותה וניתקו את החשמל. כיבוי המכונה ואתחולה דורשים זמן, ומסיבה זו נהגו לנקות את המכונה בזמן שהיא פועלת ומחוברת לחשמל. התובע הכניס את ידו למכונה כדי לתקן את התקלה ותוך כדי כך המכונה החלה לפתע לעבוד, ידו נתקעה ונשאבה לתוך המכונה דבר שגרם לקטיעת ידו מעל שורש כף היד.

12. התובע העיד שהמכונה לא הייתה מגודרת, לא ניתנה לו הדרכה כיצד לבצע את עבודתו או לתפעל את המכונה והנתבעים לא הביאו איש בטיחות כדי שיתקן את המכונה.

עדותו של הנתבע

13. הנתבע העיד שהמכונה שעליה התובע עבד הייתה במפעל לפחות 10 שנים, והתובע היה בעל המקצוע הוותיק, שלימד את כל העובדים לעבוד עליה. הנתבע טען שהוא בוודאי לא ידע לתת לתובע

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

הנחיות לגבי המכונה, שכן התובע היה בעל המקצוע. המכונה הייתה מכונה אוטומטית המטענה את עצמה בסיבים. למכונה שני כפתורים, כאשר הכפתור האדום עוצר את ההעמסה והירוק מעמיס סיבים, ולא הייתה כל סיבה להכניס ידיים לתוך המכונה במהלך עבודתה.

14. ביום התאונה הנתבע הגיע למפעל בסביבות שעה 11:00, העמיס את רכבו בסחורה, אמר שלום לאביו וחזר לכיוון רכבו, אז שמע לפתע צעקה וראה את התובע מחזיק את ידו וצועק, כולו שותת דם. הנתבע ניסה לטפל בתובע, הזמין אמבולנס תוך כדי חבישת ידו, ובכך הסתיים חלקו בתאונה.

15. בחקירתו הנגדית הנתבע כפר בטענה שהוא אמר לתובע להכניס יד למכונה (עמ' 34 ש' 12 – 13). כמו כן, כפר בטענה שנדרשת חצי שעה לאתחל את המכונה. לטענתו, התהליך אורך כשתי דקות (עמ' 31 ש' 31 – 34).

דיון והכרעה

16. אין מחלוקת על עצם אירוע התאונה.

17. כמו כן, הנתבעים לא הכחישו את טענת התובע שלפיה הוא נהג לא אחת לנקות את המכונה בעודה מחוברת לחשמל (ראו סעיפים 17 – 19 לתצהירו).

18. קיימת מחלוקת בשאלה האם התובע הונחה על ידי הנתבע להכניס את ידו למכונה, או שמא עשה כן על דעת עצמו, נסיבות שהובאו לגביהן גרסאות סותרות. ככל שדרושה הכרעה, העדפתי את עדותו של התובע על פני עדותו של הנתבע, שניסה ללא הצלחה להרחיק את עצמו מהאחריות לתאונה, ועדותו הייתה שזורה סתירות ותמיהות (ראו פירוט בדיון בנושא האחריות האישית).

19. יחד עם זאת, אני מוצאת שהמחלוקת העובדתית אינה מעלה ואינה מורידה בשאלת האחריות. גם אם סמוך לפני התאונה לא ניתנה הוראה על ידי הנתבע (או אדם אחר במפעל) אין בכך כדי לשנות את תמונת האחריות הנזיקית. התאונה, מעצם נסיבותיה, מעידה על שיטת עבודה לקויה ומסוכנת, ועל כך שהמכונה לא הייתה מגודרת לבטח.

20. מעביד חייב להנהיג שיטת עבודה בטוחה, להדריך את עובדיו ולפקח על עבודתם לבל יסוו מהוראות הבטיחות (ע"א 4446/06 וולטון נ' המרכז הבהאי העולמי (23.12.09) פסקה 7 לפסק הדין להלן: עניין וולטון). חובתו של המעביד כוללת אספקת ציוד מתאים ובטיחותי לביצוע העבודה ואזהרה מפני סכנות ומפני סיכונים בלתי סבירים (ע"א 417/81 מלון רמדה נ' אמסלם, פ"ד לח (1)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

72 (9.1.84)). בעניין ע"א 707/79 וינר את טיקו נ' אמסלם, פ"ד לה (2) 209 בעמ' 211 – 212 (23.09.80) נקבע (הדגשה לא במקור):

"חובתו של המעביד היא כפולה: להנהיג שיטת עבודה בטוחה ולדאוג לקיומה. עליו לרכז פיקוח ולוודא ביצוע".

המעביד חייב "לנקוט את כל האמצעים הסבירים כדי לוודא שהעובדים יוכלו לבצע את עבודתם בתנאי בטיחות אופטימאליים" בשים לב ל"טיבו, שכיחותו וחומרתו של הסיכון, שהמעביד מודע לו או חייב להיות מודע לו" (ע"א 663/88 שריזאן נ' לבידי אשקלון בע"מ, פ"ד מז (3) 225, בעמ' 229 (12.5.93)).

21. מכאן לענייננו:

לא נסתרה עדותו היחידה של התובע שלפיה המכונה לא הייתה מגודרת לבטח (עמ' 7 ש' 2 – 7, 10 – 15), ואף לא באשר לכך שהוא נהג באופן שגרתי לטפל במכונה בעודה מחוברת לחשמל.

הנתבעים לא הביאו ראיות שיש בהן כדי לבסס שהתובע הודרך בנושא האופן הנכון לנקות את המכונה או בדבר החובה לנתק את המכונה מהחשמל לפני טיפול בה. כמו כן, אין טענה או ראיה שהנתבעת פיקחה על כך שהנחיות אלו מקוימות או וידאה את ביצוען. הנתבעת הסתפקה בכך שהתובע היה בעל מקצוע "וותיק". אמנם, התובע היה פועל וותיק במפעל (עמ' 3 ש' 1 – 15), אך הדין אינו פוטר מאחריות מעביד בשל "גיל הוותק" של העובד. זאת בפרט, אם אין ראיה ששיטת העבודה שהונהגה במפעל מלכתחילה הייתה בטיחותית, ואין ראיה שהמעביד טרח לוודא שהעובדים, חדשים וותיקים כאחד, פועלים לפי כללי הבטיחות.

לכן, גם אם התובע לא קיבל "הוראה" להכניס את ידו למכונה, אין בכך כדי לפטור את המעביד מאחריות.

22. לא מצאתי ממש בטענת הנתבעים שלפיה נדרש לצרף חוות דעת בתחום הבטיחות. ראשית, במקרים שבהם האחריות ברורה על פניה, כגון פגיעה ממכונה לא מגודרת או נפילה מגובה רב לא נהוג ולא נדרש להגיש חוות דעת להוכחת האחריות. פסק הדין בת"א (שלום ת"א) 5017-04-19 שאזכר על ידי הנתבעים לא קבע חובה כזאת, ובכלל עסק בנסיבות שונות לחלוטין. שנית, המכונה, כפי שנלמד מנסיבות התאונה, עונה להגדרת "דבר מסוכן" כהגדרתו בסעיף 38 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) כך שהנטל להוכיח היעדר התרשלות מלכתחילה הוטל על הנתבעים (הנתבעת, הנתבע ויורשת המנוח) שהם הבעלים, המחזיקים או הממונים עליה. שלישית, חובת הגידור לבטח קבועה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

בדין (סעיף 37 לפקודת הבטיחות בעבודה (נוסח חדש) תש"ל – 1970) והוכרה בפסיקה כחובה
אבסולוטית (ראו למשל: ע"א 240/87 מירב קריכלי נ' א.פ.ל. בע"מ, מג(3) 507 בעמ' 510 – 511
(1989) (להלן: עניין קריכלי)). כך גם, אין צורך בחוות דעת בטיחות לצורך הקביעה שלפני טיפול
במכונה יש לנתקה מהחשמל.

23. דברים אלו נכונים לא רק לסוגיית האחריות, אלא גם לנושא האשם התורם.

24. מבחינה עובדתית, לא הובאה שום ראיה לכך שהתובע עבד בתפקיד בכיר, כגון מנהל עבודה
(ראו ע"א 9721/07 איסכור שירותי גיליון בע"מ נ' חנניה גוזלן (12.9.10)) שם הושת אשם תורם
בשיעור של 20% על מנהל עבודה שהיה אחראי להטמעת הוראות הבטיחות. אדרבה, כל שידוע הוא
שבעת התאונה התובע עסק בעבודה של פועל ייצור מן השורה. כפי שהתובע ציין בצדק, לו הוא היה
טכנאי מכונות, לא הייתה סיבה שיעבוד כפועל פשוט (עמ' 6 ש' 14 – 19). זאת ועוד, לפי עדותו של
התובע, התקלות טופלו על ידי אחיו של התובע, חננאל (עמ' 4 ש' 21 – 26), שלא הובא להעיד.

25. בעניין וולטון ביהמ"ש העליון ביטל קביעה שבמסגרתה הושת על העובד אשם תורם בשיעור
של 10% משום שהלך על גג ללא אמצעי ביטחון לעבודה בגובה, אף שידע שאלו נדרשים, וכך נקבע
שם (פסקה 7 לפסק הדין):

"... יש להניח כי התנאים שבהם מועסק העובד אינם מאפשרים לו תמיד לעמוד על הסיכונים
ב"זמן אמת" והוא עשוי למצוא את עצמו פועל תוך סיכון עצמי, שעליו לא חשב די הצורך
בלהט עבודתו. כן יש להניח כי העובד עשוי גם לטעות."

דברים אלו מתיישבים עם עדותו של התובע (עמ' 16 ש' 25 – 27):

"אם הייתי אחד אחוז והייתי יודע לא הייתי עושה את זה... מה אתה שואל שאלות כאלה? יש
מי שבוחר היד שלו, סליחה הוא הרג אותי..."

26. היעדר האשם התורם הוא פועל יוצא של ההנחה שהעובד עלול, בלהט העבודה, לסטות
מהוראות הבטיחות, ועל כן, חובת המעביד לא רק להזהיר מפני הסכנות אלא לוודא שהעובד שועה
להוראות הבטיחות שנקבעו. דברים אלו נכונה על אחת כמה וכמה למכונה לא מגודרת לבטח, שכן
חובת הגידור היא חובה המוטלת באופן בלעדי על המעביד (ע"א 227/67 אמסלם אברהם נ' צבי כץ
פ"ד כב(1) 313 (1968)) כל מטרתו של הגידור היא למנוע את הנזק הקטסטרופלי שעלול להיגרם
כתוצאה מחוסר תשומת לב או התרשלות מצד המפעיל.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

אחריות אישית - הנתבע והמנוח

המסגרת המשפטית

27. התובע הועסק על ידי הנתבעת, ששילמה את שכרו. אולם, אין מחלוקת שאחריות בנוזיקין חוצה את גבולות האישיות המשפטית הנפרדת של החברה. בעל תפקיד בחברה שפעל ברשלנות אחראי בנוזיקין באופן אישי ואין ב"מסך" של החברה כדי להגן עליו (ע"א 407/89 צוק אור בע"מ נ' קאר סקוירטי בע"מ, פ"ד מח (5) 661 (1994)). לחברה אין מוח אנושי, ידיים ורגליים. מעשיה ומחדליה הם פרי התנהגותם של בעלי התפקיד בה, והם חבים מכוח התנהגות זו.

מסיבה זו אין רלבנטיות לשאלה מי היה המעסיק לפי דיני העבודה. השאלה הרלבנטית היא מי ניהל את הנתבעת במועד הרלבנטי. המנהל אחראי באופן אישי להתרשלות שגרמה להתרחשות התאונה.

אחריות המנוח

28. הנתבעים לא חלקו על כך שהמפעל היה של המנוח ובניהולו (ראו סעיף 8 לתצהירו של הנתבע וסעיף 8.13 לסיכומים). טענתם היחידה הייתה, שהתובע לא תבע את המנוח באופן אישי בכתב התביעה המקורי. אולם, התובע הגיש בקשה לתיקון כתב התביעה, שבמסגרתה צורפה היורשת של המנוח. כתב התביעה המתוקן כלל במפורש טענה לאחריות אישית של המנוח, כמי שניהל את המפעל (סעיף 4). אף הבסיס הראייתי ברור, שכן מרגע שהוכחה אחריות של הנתבעת, ומי שניהל את הנתבעת הוא המנוח, הרי המנוח אחראי לנזקי התובע מכוח עיקרון האחריות האישית.

לפיכך, קיימת אחריות אישית של המנוח להתרשלות שפורטה בפרק הקודם.

אחריות הנתבע

29. המחלוקת בין הצדדים התמקדה בשאלה האם במועד התאונה הנתבע היה בעל תפקיד בנתבעת, וכפועל יוצא, האם קיימת אחריות אישית לנתבע.

עדותו של התובע:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

30. התובע טען שהנתבע שימש כמעסיק בפועל, נתן לו הוראות והנחיות שוטפות ואף שילם את שכרו במזומן. הנתבע היה הבעלים והמנהל בפועל של הנתבעת ואחראי על כל מה שנעשה בה, לרבות כספים, ייצור, ייבוא ופועלים. המנוח נהג להגיע למפעל לזמן קצר ולשבת וכמעט לא עשה דבר. במהלך השנים 2017 – 2018 כל עבודתו של התובע הייתה מול הנתבע.

עדותו של הנתבע:

31. הנתבע העיד שלהוריו 11 ילדים וכמעט כולם עבדו בשלב זה או אחר במסגרת הנתבעת. הוא החל לעבוד במסגרת הנתבעת בסביבות שנת 2010, ככוח עזר למנוח. לנתבעת היו מפעלים בשני מקומות: באשקלון, שם התבצעה עיקר העבודה ועבדו בו כ- 20 פועלים, ובתל אביב, שם היה מפעל קטן לייצור כריות בלבד וכן מחסן לאחסון סחורה ולהפצתה. במפעל בתל אביב עבדו בדרך כלל המנוח וחמישה עובדים.

בשנת 2018 פרץ ריב משפחתי סביב השליטה במפעל וחלוקת הרווחים. באותה עת עבדו במפעל שלושה מאחיו הגדולים של הנתבע, המנוח והנתבע. בעקבות המחלוקת המפעל פוצל: המפעל באשקלון נסגר ואילו המפעל בתל אביב נותר בשליטתו של המנוח בלבד והנתבע נותר כבן היחיד שסייע למנוח בדרך החדשה.

עוד קודם לכן, בשנת 2017, הנתבע חלה במחלה קשה, וטופל כשנתיים. לאחר ששב לתפקד הנתבע לא היה מוכן לעבוד בעבודה פיזית וקשה במפעל, והודיע למנוח שהוא רוצה לפרוש ולסייע בדרך אחרת. בחודש 3/19 הנתבע הקים חברה נפרדת לחלוטין, היא חברת השיווק. משרדי חברת השיווק היו בביתו בפתח תקווה. במסגרת חברת השיווק הנתבע החל לייבא מוצאים מוגמרים כגון שמיכות וכריות. זאת, בשונה מהנתבעת, שעסקה בייבוא חומרי גלם בלבד וייצרה בארץ. חברת השיווק עסקה במכירת סחורה מיובאת מחו"ל וכן במכירת מוצרים שיוצרו במפעל הנתבעת. לכן, מטבע הדברים, הנתבע הגיע למפעל פעמים רבות כדי לקחת סחורה. במפעל אין משרדים ולכן כל שיחה עם המנוח התנהלה באולם הייצור.

32. הנתבע כפר בכך שהוא עבד במפעל וטען שלא היה לו כל מעמד בנתבעת, מלבד העובדה שלקח סחורה מוכנה לצורך שיווק, כך במהלך השנתיים שקדמו לתאונה. לנתבע לא היה מגע עם נושא הייצור. הנתבע כפר בכך שהיה מעבירו של התובע, וטען שרוב הזמן הוא לא היה במפעל בכלל, וייתכן שהתובע "התבלבל" והתייחס לתקופה שלפני שנת 2017. הנתבע העיד שהוא מעולם לא שילם לתובע, שכן התובע לא עבד עבורו. יחד עם זאת, הנתבע אישר שהיו מקרים שבהם המנוח נעדר מהעבודה עקב מצבו הבריאותי, ואז לבקשת המנוח הוא שילם לפועלים, ביניהם התובע.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

דיון והכרעה:

1

2

33. אין ממש בטענת הנתבע, שלפיה האחריות האישית מוכתבת על בסיס טענה אחת ויחידה, והיא, שהנתבע הורה לתובע להכניס את ידו למכונה. כבר הראינו לעיל, שאחריות המעביד מבוססת גם על מחדלים ובהם אי גידור המכונה, אי הנהגת שיטת עבודה זהירה והיעדר פיקוח על קיום הוראות הבטיחות. הצדדים עצמם הגישו ראיות שעסקו בשאלת מעמדו של הנתבע במסגרת הנתבעת, ועל כן, השאלה שנותרת היא האם במועד הרלבנטי לתאונה הנתבע ניהל את הנתבעת, נוסף למנוח.

9

34. במחלוקת העובדתית העדפתי את עדותו של התובע. העדות הייתה עקבית, סדורה ועמדה במבחן החקירה הנגדית (ראו למשל: עמ' 18 ש' 5 ואילך, עמ' 19 ש' 38 – עמ' 20 ש' 2). לעומת זאת, עדותו של הנתבע כללה גרסה מתפתחת, רצופה סתירות ותהיות, תוך שהוא נמנע מלהביא עדים או ראיות שעשויים היו לתמוך בעדותו.

14

35. אין מחלוקת שבמועד התאונה הנתבע שהה בין כתלי המפעל. כדי להסביר את שהותו במפעל הנתבע טען בכתב ההגנה (סעיף 9) שהוא שהה במפעל באקראי, שכן בכל יום הגיע **לבקר** את המנוח. בתצהיר (סעיף 20) הנתבע טען שהוא הגיע למפעל כדי להעמיס **סחורה**. בחקירה הנגדית הנתבע העיד שהוא הגיע למפעל כדי להעמיס סחורה 3 – 5 פעמים בשבוע (עמ' 21 ש' 17 – 18). כלומר: קיימת סתירה בגרסאותיו של הנתבע הן בקשר לסיבת ההגעה למפעל (ביקור או העמסת סחורה) והן ביחס לתדירות ההגעה למפעל.

21

הנתבע לא הציג תעודת משלוח או חשבונית שעשויות היו לתמוך בכך שבמועד התאונה הוא שהה במפעל כדי לקחת סחורה (עמ' 23 ש' 13 – 19). ההסבר שהנתבע סיפק הוא היותו "פעם ראשונה" בבית המשפט, אולם הנתבע היה מיוצג.

25

36. הנתבע אישר שהיו מקרים שבהם הוא שילם לתובע את שכרו במזומן (עמ' 26 ש' 27 – 29). הנתבע טען שהמנוח אביו היה אדם מבוגר וחולה, ולכן מעת לעת נתן לנתבע כסף כדי שישלם לתובע (עמ' 27 ש' 6 – 8, עמ' 26 ש' 30 – 32). עדות זו בפני עצמה מעוררת את התמיהה כיצד המנוח, אדם מבוגר וחולה, ניהל את העסק לבד (לפי עדותו של הנתבע, לאחר פרוץ המחלוקת המשפחתית ועד שנת 2017 הנתבע היה בן המשפחה היחיד שנותר לעבוד במפעל עמ' 20 ש' 29 – 34, כך שעם עזיבתו הנטענת, המנוח נותר לבדו).

31

32

יתרה מכך: המנוח נפטר ביום 3.10.21 (צו קיום צוואה, נספח לבקשה לתיקון כתב התביעה שהוגשה ביום 28.4.22). כאשר הנתבע נשאל מי ניהל את הנתבעת לאחר פטירת המנוח, השיב

34

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

שהנתבעת 5 (אמו) ירשה את נכסי המנוח, והחברה עצמה אינה פעילה (עמ' 27 ש' 34 ש – עמ' 28 ש' 8). אולם, לאחר מכן, כאשר הנתבע נשאל האם היום המפעל סגור, הוא השיב **בשלילה** (עמ' 28 ש' 16 – 17). לפי עדותו, "המכונות עובדות", הוא שוכר את המקום מאמו, ומגיע למפעל כי יש שם סחורה (עמ' 28 ש' 21 – 29). עדות זו תמוהה במספר מישורים: האחד, קיימת סתירה בין הטענה שהמפעל "סגור" לבין הטענה ש"המכונות עובדות". השני, אם "המכונות עובדות" הן אינן עובדות "מעצמן" אלא נדרש אדם בשר ודם (שנותר עלום) שמפעיל את המפעל ומנהל אותו. השלישי, אף הפעם הנתבע הודה בהימצאותו במפעל, למרות שלכאורה הנתבעת נסגרה, כך שלא אמורה הייתה להימצא סיבה לכך שיגיע לשם לקחת סחורה. ההסבר שלפיו הנתבע שוכר את המקום לא לווה בראיות.

37. מעורבותו האקראית של הנתבע בהתרחשות ביום התאונה ובביצוע התשלומים לתובע לא "פסחה" על נושא הדיווח על התאונה למוסד לביטוח לאומי. אף הפעם, לפי עדותו של הנתבע, הוא היה עד לכך שהמנוח חתם על המסמכים (עמ' 31 ש' 18 – 19) משום שהוא **הביא לו אותם** לביתו (עמ' 31 ש' 24 – 30). אין הסבר מדוע הנתבע היה צריך להביא לבית המנוח מסמכים לחתימה בקשר לתאונה, שעה שלפי גרסת הנתבע המנוח ממילא שהה במפעל וניהל אותו.

38. הנתבע העיד שדודו (משה) עבד במפעל אם כי ביום התאונה, לא היה נוכח (עמ' 23 ש' 28 – 31). מדובר בעד שהכיר את המפעל ואת הנתבעת ויכול היה לתמוך בגרסה שהנתבע לא היה בעל תפקיד בנתבעת או לא נטל חלק בניהול המפעל. לנתבע לא היה שום הסבר סביר מדוע הדוד לא הובא להעיד, והסתפק בטענות כגון שהדוד "מפחד מבתי משפט", אדם "עדין", "בגיל 62", או שהוא "לא עובד אצלי... איך אני יכול לקחת תצהיר" עד שלבסוף הודה שאינו יודע מדוע לא עשה כן (עמ' 23 ש' 36 – עמ' 24 ש' 5, 15 – 24). הימנעות מהבאת עדים רלבנטיים בהעדר הסבר אמין וסביר מקימה חזקה לחובת בעל הדין, שלפיה לו הובא העד, עדותו הייתה פועלת לחובתו (ע"א 9656/05 שורץ נ' רמנוף חברה לסחר וציוד בניה בע"מ, פס' 26 (27.7.2008), והאסמכתאות שם).

39. גרסתו של הנתבע בקשר לנסיבות הניתוק מעבודתו בנתבעת נטענו לראשונה בתצהירו, ולא הוזכרו בכתב ההגנה. יתרה מכך, הנתבע יכול היה להמציא על נקל ראיות לגרסה זו. לפי עדותו, הנתבע עבד בנתבעת במשך כשמונה שנים (2010 – 2018) (עמ' 24 ש' 25 – 28), ויכול היה להציג מסמכי סיום העסקה כגון הסכם פרישה, טופס 161 או אישור על תשלום פיצויי פיטורין, אך לא עשה כן, ולשאלה מדוע לא עשה כן הנתבע השיב שהוא **לא חשב שזה חשוב** (עמ' 24 ש' 29 – 33).

40. הנתבע הודה שחברת השיווק (בבעלותו) מחזיקה כתובת נוספת, היא כתובת המפעל (של הנתבעת) בתל אביב (עמ' 23 ש' 7 – 8). בתצהיר (סע' 14) הנתבע התייחס לכתובת אחת בלבד של חברת השיווק (בביתו בפתח תקווה). עניין לנו שוב בגרסה מתפתחת של הנתבע. הנתבע טען

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

שהשתמש בכתובת מפעל הנתבעת בתל אביב משום שהמנוח השכיר לו שם חדר כדי שיוכל לשים בו סחורה (עמ' 23 ש' 11 – 13), עובדה שאף היא לא נזכרה בתצהיר ולא נתמכה בראיות כלשהן (הסכם, ראייה לתשלום דמי שכירות). בעובדה ששתי החברות, הנתבעת וחברת השיווק, החזיקו בכתובת משותפת יש כדי לתמוך בקשר ביניהן ובכך שהנתבע לא ניתק את עצמו מהנתבעת.

41. הנתבע עומת עם האפשרות שבמשטרה הוא לא מסר דבר בקשר לכך שהוא אינו קשור לנתבעת, ותחת הכחשה הנתבע השיב שהוא היה "סהרורי" מהתאונה (עמ' 26 ש' 18 – 24).

42. בהיסח הדעת, הנתבע דיבר בלשון רבים כאשר סיפר על המצב בנתבעת לאחר אירוע התאונה. לפי עדותו, נדרש לנתבעת זמן כדי לגייס פועל חדש, עובדה שלכאורה אינה רלבנטית למי שאינו קשור לנתבעת (עמ' 26 ש' 6 – 7). הנתבע הוסיף (שם, ש' 12 – 14): "לקח הרבה זמן עד שהתחלנו לחזור והמשכנו..."

43. לסיכום:

עדוּתו של התובע, שלפיה הנתבע ניהל בפועל את הנתבעת, הייתה עדיפה. עדוּתו של הנתבע, שניסה להרחיק את עצמו מהקשר שלו לנתבעת, לא הייתה מהימנה. בחקירה הנגדית התברר שקיימות לנתבע זיקות רבות למפעל הנתבעת ובכלל זה נוכחותו במועד התאונה, העובדה ששילם לתובע את שכרו, הביא את טפסי הדיווח למוסד לביטוח לאומי למנוח והשתמש בכתובת מפעל הנתבעת ככתובת חברת השיווק. הנתבע לא נתן הסברים טובים לזיקות אלו, ולא הביא עד רלבנטי קרוב משפחה ומסמכים שעשויים היו להצביע על הניתוק מהנתבעת.

לכן, אני מקבלת את גרסת התובע. בהתאם, הנתבע אחראי באחריות אישית להתרשלותה של הנתבעת.

הנזק

פגיעות וטיפולים

44. כתוצאה מהתאונה נקטעה ידו הימנית של התובע עד מעל שורש כף היד. התובע הובהל לבית החולים איכילוב, שם בוצעה השלמת הקטיעה ובניית גדם. לאחר מכן התובע עבר לבית החולים תל השומר, לצורך שיקום היד והרכבת פרוטזה. במהלך השיקום היה במעקב פסיכולוגי ופסיכיאטרי עקב רושם להפרעת פוסט טראומה והסתמנות דיכאונית. התובע פיתח פסוריאזיס דרמטיטיס בכל חלקי גופו. לאחר האשפוז המשיך טיפול במסגרת הרשות הפלסטינאית.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

הנכות

45. הצדדים הסכימו כי קביעותיו הרפואיות של המוסד לביטוח לאומי יחייבו בתביעה (ראו: סעי' 34 לסיכומי התובע, סעי' 9 לתחשיב הנתבעים).

46. הנכויות שנקבעו בוועדות הרפואיות של המוסד לביטוח לאומי (לפני הפעלת תקנה 15):

60% נכות בגין קטיעה חלקית יד ימין לפי סעיף ליקוי 40 (13) ב';

20% תגובת דחק פוסט טראומטית לפי סעיף ליקוי 34 (2) 3 ;

10% נכות בגין צלקות גוף מכאיבות ומכערות (צלכת בעור ימין) לפי סעיף ליקוי 75 (1) ב.

47. הנכות הרפואית הזמנית לאחר תקופת אי הכושר (12.8.20 – 10.11.20) עמדה על 100%.

נתוני השתכרות

48. עדותו של התובע:

התובע העיד שהיקף עבודתו היה חמישה ימים בשבוע, משרה מלאה, ולעתים עבד גם בימי שישי. שעות עבודתו היו החל משעה 07:00 ועד 23:00 (בימי שישי עד השעה 13:00). אם לא עבד בימי שישי, סיים את העבודה ביום חמישי בשעה 16:00. שכרו ליום עבודה עמד על 450 ₪, כ- 8,700 ₪ ברוטו במוצא לחודש. חלק מהשכר דווח בתלושים (כ- 4,700 ₪) וחלק שולם במזומן על ידי הנתבע, מדי שבוע. התשלום במזומן הנוסף היה כמקובל לעובדים תושבי הרשות הפלסטינאית.

49. עדות הנתבע:

הנתבע העיד שהתובע קיבל שכר אחת לשבוע. בתקופות לחץ המפעל עבד גם ביום שישי. בשבועות שבהם התובע עבד עד יום חמישי, היה עליו לנסוע לביתו לסוף השבוע. בשני המצבים, לא היה לתובע זמן להגיע לבנק, ולכן שכרו שולם במזומן, לבקשתו. שעות העבודה במפעל הן תמיד משעה 9:00 ועד לשעה 18:00 – 19:00 כולל הפסקה לארוחות בוקר וצהריים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

הנתבע העיד כי מהיכרותו את המנוח וכן מהתקופה שעבד במפעל, תמיד שילמו את השכר בהתאם לתלושי השכר, ומעולם לא שילמו שכר לא מדווח, מה גם שאין אינטרס לעשות כן (תשלום לא מדווח אינו בגדר הוצאה מוכרת).

50. לפי נתוני שכר שהוגשו השתכרותו של התובע בשנת 2019 (עמ' 196 למוצגי התובע) עמדה על 62,034 ₪ (5,170 ₪ לחודש). שכר רבע שנתי לפני התאונה בהתאם לנתוני המוסד לביטוח לאומי (עמ' 18 למוצגי הנתבעים) עמד על 13,755 ₪ (4,585 ₪ לחודש). בהתחשב בפערים, אני מעמידה את **בסיס השכר המדווח על כ- 5,000 ₪ לחודש, נכון למועד התאונה.**

טענות הצדדים:

51. התובע טען שהוכח ששכרו היה גבוה באופן משמעותי מהשכר המדווח, ועתר להעמיד את שכרו על 8,700 ₪ נכון למועד התאונה ובשערוך להיום: 9,820 ₪ ברוטו.

52. הנתבעים טענו שהוכח שהתובע קיבל שכר בגובה 4,585 ₪. אין כל היגיון עסקי להימנע מדיווח על שכר עבודה, שמהווה הוצאה מוכרת. הנתבעים טענו שהתובע לא הוכיח שקיבל סכומים נוספים, ואף שקיבל את השכר במזומן, לבקשתו, הופק תלוש מסודר על כל הסכומים.

דיון והכרעה:

53. בעניין ע"א 4816/20 יאן לסקוב נ' פלונית (10.3.21) (להלן: עניין לסקוב) בית המשפט העליון קבע "כללי אצבע" שיש ליישם בבואו של בית המשפט לדון בטענת הניזוק להכנסה לא מדווחת (פסקה 8 לפסק הדין). בין היתר, נקבע כי על הניזוק-התובע מוטל נטל הוכחה מוגבר להוכחת גובה השתכרותו הבלתי מדווחת; אין מקום להשתמש בנקודות מוצא כמו שכר מינימום או שכר ממוצע במשק; גם אם הוכחה ההכנסה הלא מדווחת, יש להפחיתה בהינתן הסיכון שהדיווח הכוזב יתגלה על ידי רשויות המס ומשיקולים הקשורים במדיניות משפטית ותקנת הציבור; יש להתייחס בחומרה רבה יותר לאי דיווח של עצמאי מאשר לאי דיווח של שכיר; יש להתייחס בחומרה רבה יותר לניזוק החי מאשר לתביעת תלויים.

54. הצדדים הציגו גרסה מול גרסה, ובשל טבעה של המחלוקת, אין מסמכים או גרסה ניטרלית לכאן או לכאן. יחד עם זאת, גרסתו של התובע עדיפה על גרסתו של הנתבע בפרמטרים הבאים:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

1 א. הנתבע נשאל בחקירה הנגדית מה היו שעות עבודתו של התובע, ולא חזר על גרסתו
2 בתצהיר, אלא טען שאינו יודע, משום **שלא היה במקום** (עמ' 33 ש' 14 – 18, הדגשה לא
3 במקור):

4
5 "ש.... מה שעות העבודה שהיו לו?
6 ת. מאיפה אני יודע? אני לא יודע.
7 ... הוא היה גר שם אז אני, אני לא יודע מתי הוא עבד מתי הוא לא עבד"
8
9 וראו גם: עמ' 34 ש' 16 – 18.

10
11 ב. הנתבע העיד שמקור הידיעה שלו לכך שהתובע לא קיבל תשלום במזומן הוא **מפי**
12 **השמועה** (עמ' 33 ש' 29 – 34, הדגשה לא במקור):

13
14 "ש. כשהוא בא והומר, 'התלוש לא משקף את מה שקיבלתי בפועל, קיבלתי גם במזומן
15 בנוסף לזה סכומים', ... זה נכון או לא נכון?
16 ת. לא נכון.
17 ש.... אז פתאום אתה כן יודע?
18 ת. כי זה לא נכון **כי אני דיברתי על זה עם אבא ושאלתי אותו את זה והוא אמר לי שזה**
19 **לא נכון...**"

20
21 ג. אין מחלוקת על כך שהתובע אכן ישן במפעל, מתכונת העסקה לא שגרתית,
22 שתומכת בכך שהתובע עבד שעות נוספות.

23
24 55. בהיבט הקווים המנחים שנקבעו בעניין **לסקוב**: התובע שכיר, ולא עצמאי. גם היותו "ניזוק
25 חי" אינה עובדה מהותית שכן מדובר בפועל קשה יום, שלא היו לו תנאים מיטביים לעמוד על
26 זכויותיו (עמ' 10). מנגד, יש להישמר מלקבוע ממצאי עובדה על בסיס עדותו בלבד, שאין דרך טובה
27 לבחון אותה בדיעבד, בחלוף שנים כה רבות ונוכח פטירת המנוח.

28
29 56. שכרו המדווח של התובע, משוערך להיום (הצמדה) עומד על כ- 5,800 ₪. בשים לב
30 לשיקולים שהובאו לעיל, אני רואה להעמיד את בסיס שכרו על הסכום של 7,000 ₪ נכון להיום.

31
32
33
34

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

הפסד כושר השתכרות עבר ועתיד

העדויות:

57. התובע העיד שלפני התאונה הוא תפקד ככל אדם בגילו, ללא כל הגבלות, ועבד כפועל ייצור במשך שנים. כתוצאה מהתאונה שבה איבד את ידו הדומיננטית הוא איבד את כושר העבודה לחלוטין. הוא אינו מסוגל לעבוד עוד בעבודת כפיים, סובל מכאבים כל היום ומתקשה מאוד בתפקוד. נוסף לכך, מצב רוחו ירוד, הוא עצבני, מתקשה להתרכז ולישון ולעתים רחוקות יוצא מהבית.

58. התובע העיד שהוא חסר השכלה, אינו יודע קרוא וכתוב בעברית בכלל ומאז התאונה הוא לא שב לעבודתו.

59. בחקירה הנגדית התובע אישר שהיה לו רישיון נהיגה למונית, אך לטענתו הרשות הפלסטינאית ביטלה את הרישיון. התובע העיד שנדרש לבצע בדיקות אחת למספר שנים, והוא לא הגיע לבדיקה אליה זומן, משום שהיה ברור שלא יתאפשר לו להמשיך לעבוד כנהג מונית (עמ' 12 ש' 36 – עמ' 13 ש' 14). התובע אף לא טיפל בחידוש רישיון הנהיגה האישי משום שהוא "לא צריך את זה" ואינו יכול לנהוג (עמ' 13 ש' 28 – 31).

60. התובע העיד שהוא לא עושה דבר במשך היום. לפי עדותו, הוא ישן עד השעה 10:00 – 12:00 ורוב הזמן נמצא בביתו בחוסר מעש. התובע העיד שאינו הולך לחברים, ואין לו חברים, ואחת לכמה זמן הוא נפגש עם המשפחה שמגיעה לבקר את אמו שמתגוררת באותו בניין (עמ' 14 ש' 27 – עמ' 15 ש' 12).

61. התובע טען שעובדים פלסטינאים ממשיכים לעבוד שנים רבות מעבר לגיל פרישה, וכי הוא תכנן להמשיך לעבוד כל עוד הוא יכול.

טענות הצדדים:

62. התובע טען שאין לו סיכויים להשתקם ולהשתלב במעגל העבודה, עקב גילו (54) שילוב הנכויות, הפיזית והנפשית, מקצועו, ניסיונו והכשרתו. כן הפנה לכך שתקנה 15 הופעלה במלואה במוסד לביטוח לאומי. התובע טען להפסד השתכרות מלא בעבר לפי שכר של 8,700 ₪ ל-56 חודשים (עד מועד הגשת הסיכומים) סכום של 487,200 ₪ בצירוף פנסיה וזכויות סוציאליות: 60,900 ₪. מצרף הסכומים בצירוף ריבית מאמצע התקופה: 586,373 ₪. ביחס לעתיד, התובע חישב את

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

הפסדיו עד גיל 70, לפי שכר של 9,820 ₪, וסך הכול 1,469,937 ₪, וכן הפסדי פנסיה בסכום של 183,742 ₪.

63. הנתבעים הציעו לחשב הפסדים מלאים בגין העבר (231,084 ₪, לפי מקדם היוון ל-4.5 שנים, אף שמדובר בנזק לעבר) והעתיד (572,666 ₪, לפי 12.5 שנים), וכן פנסיה לפי 12.5% מהנ"ל (100,468 ₪). חישוב הנתבעים נעשה לפי שכר מדווח נומינלי (ללא הצמדה).

דיון והכרעה:

64. התובע כיום כבן 54.5, חסר השכלה, עבד כפועל כל חייו. לפי עדותו של התובע מאז התאונה הוא אינו עובד בכלל (עמ' 12 ש' 30 – 31). הנתבעים בסיכומיהם הציגו חישוב הפסדים מלאים לעבר ולעתיד, ולא חלקו על כך שהתובע איבד את כושר השתכרותו במלואו.

אמנם, הנתבעים טענו שהתובע לא פעל להקטנת הנזק, וכי לו הותקנה בידו תותבת, ניתן היה לשפר את יכולת התפקוד שלו, אך טענה זו אינה מבוססת. מדובר בעניין שברפואה. כדי להוכיח שהתובע יכול היה להשתלב, בגילו, במומו ובהכשרתו במקצוע אחר לו אך התקין תותבת, היה על הנתבעים להציג חוות דעת מתאימה.

65. לאור האמור, אני פוסקת לתובע הפסדי שכר לעבר ולעתיד כדלקמן:

הפסדי שכר לעבר מיום התאונה ועד היום (58 חודשים): $7,000 \times 58 = 406,000$ ₪

בצירוף ריבית מאמצע התקופה: 431,560 ₪

הפסד כושר השתכרות לעתיד: $7,000 \times 124.9 = 874,300$ ₪

סך הכול הפסדי שכר לעבר ולעתיד: 1,305,860 ₪

66. הפסדי פנסיה (12.5%): 163,233 ₪

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

עזרת צד ג'

67. התובע נשוי ואב לששה ילדים. התובע העיד שהוא מוגבל בביתו, ומאז התאונה אינו מסוגל לקחת חלק באחזקת הבית והחצר כפי שעשה בעבר. התובע העיד שהוא מתקשה גם להתלבש ולהתקלח בכוחות עצמו, מתקשה לפעמים לאכול, ומקבל עזרה "מסביב לשעון" מאשתו ומבני משפחתו וחברים, בשל חוסר יכולת כלכלית לשכור עזרה בשכר. כמו כן נעזר באנשי מקצוע לביצוע תיקונים בבית.

68. התובע טען שהוא לא נחקר בנושא העזרה, ועתר לפסוק עזרה לעבר על בסיס של 8,000 ₪ לחודש לשנה הראשונה (96,000 ₪), 6,720 ₪ לחודש לאחר מכן (וסך הכול 295,680 ₪) וסכום דומה לעתיד (1,545,914 ₪).

69. הנתבעים טענו שהתובע לא הציג אסמכתה בדבר צורך ממשי בעזרה, לא פירט את סוג הסיוע, ולא שילם דבר בגין עזרה, ממועד התאונה ועד היום. כמו כן, התובע מקבל מהמוסד לביטוח לאומי קצבה מיוחדת בגין עזרה, כך שאין מקום לפיצוי יתר.

דיון והכרעה:

70. הסכומים שהוצעו על ידי התובע אינם מתאימים לנתוני התיק, ואין לפניי קביעה רפואית בדבר הצורך בעזרה בהיקף שתואר. בשים לב לאופי הנכות וגובהה, תקופת ההחלמה הארוכה, העובדה שלא הובאו ראיות נוספות להיקף העזרה, היעדר ראיות ביחס לאפשרות העסקת עזרה בשכר, ובהתחשב בעזרת בני משפחה החורגת מהמקובל והרגיל, אני פוסקת סכום גלובאלי של 500,000 ₪ לעבר ולעתיד.

הוצאות רפואיות, נסיעות והתאמת רכב

הראיות:

71. התובע העיד כי בעקבות התאונה הוא רכש משככי כאבים, תחבושות, ופנה להתייעצויות רבות, וכן יזדקק להם בעתיד. גם בהמשך יידרש להוצאות אלו. לפיכך, עתר לפסיקת פיצוי בסכום של 45,000 ₪ לעבר ולעתיד. התובע הוסיף כי לעתים היה צריך לשלם עבור הטיפולים מכיסו, וכי בעתיד יזדקק לטיפולים פיזיותראפיים, אבזורים רפואיים וטיפול פסיכולוגי. התובע הציג קבלות שונות בגין נסיעות והוצאות רפואיות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- 1
2 72. התובע העיד בתצהירו שביום 25.7.23 קבוע לו תור לאורתופד להתאמת תותבת, ולאחר
3 מכן תוגש הודעה על העלויות הכרוכות בכך. אולם, לא הוגשו עדכון או הודעה לאחר מכן.
4
5 73. הוגשה תעודת עובד ציבור של המוסד לביטוח לאומי מיום 13.11.22 שלפיה המל"ל מממן
6 תותבת רגילה לכף יד, אך לא תותבת ממוחשבת/אלקטרונית, וכי המבוטח רשאי לבדוק את זכאותו
7 למימון תותבת כף יד לפי המלצת רופא מטפל מקופ"ח.
8
9 74. התובע העיד שבעקבות התאונה הוא נסע במשך כארבעה חודשים, פעמיים בשבוע, לבי"ח
10 תל השומר, בעלות של 700 ₪ לנסיעה וסך הכול עלות 22,400 ₪. כמו כן, אושפז למשך שלושה
11 חודשים שבמהלכם בני משפחתו נסעו פעמים רבות כדי לבקר אותו ולסעוד אותו. מאז התאונה הוא
12 אינו מסוגל לנהוג בשל הקטיעה ומצבו הנפשי הקשה. התובע הוסיף שאם יחזור לנהוג הוא יידרש
13 להתאמת רכב כגון תפוח הגה ואמצעים אחרים.
14
15 טענות הצדדים:
16
17 75. התובע עתר לפסיקת פיצוי לפי תחשיב הנזק שלו (שהעמיד את הסכומים על 100,000 ₪
18 בגין נסיעות עבר ועתיד, 70,000 ₪ בגין התאמת רכב, 100,000 ₪ בגין הוצאות רפואיות עבר ועתיד
19 ו- 500,000 ₪ בגין תותבת – לפי עלות של 50,000 ₪ אחת לשלוש שנים).
20
21 76. הנתבעים טענו שהתובע זכאי לכיסוי מלא לפי הדין לכל הוצאותיו הרפואיות, משום
22 שמדובר בתאונת עבודה. התובע זנח את טענתו לפיצוי בגין תותבת, ובכל מקרה, הוא זכאי למימון
23 מלא של תותבת כזו. הנתבעים טענו שאין צורך בהתאמת דיור שכן התובע סבל מפציעה ביד בלבד
24 (אולם נציין שראש נזק זה לא נכלל בסיכומי התובע). בנושא התאמת רכב – אין רכב בבעלותו של
25 התובע, והוא לא הציג ראיות לצורך בביצוע התאמה כלשהי.
26
27 דיון והכרעה:
28
29 77. בהיות התאונה תאונת עבודה ולפי תעודת עובד הציבור שהוגשה, התובע זכאי לקבל מימון
30 של טיפולים ואביזרים רפואיים מהמוסד לביטוח לאומי.
31
32 78. התובע לא הציג חוות דעת שיקומית ביחס לתותבת הדרושה. בכל מקרה, בהיות התאונה
33 תאונת עבודה, עלותה ממומנת על ידי המוסד לביטוח לאומי, ואין מקום לפיצוי ברכיב זה.
34

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

79. בשים לב לאסמכתאות שהוצגו, טיב הנכות, העובדה שהתובע אינו נוהג (ואם ינהג יזדקק להתאמה) והצורך באביזרים מותאמים שונים אני פוסקת ברכיב זה סכום גלובאלי של 100,000 ₪ לעבר ולעתיד.

כאב וסבל

80. התובע הפנה לתקופת האשפוז הממושכת, מספר הניתוחים שעבר, ונכותו, ועתר לפסיקת פיצוי בסכום של 1,000,000 ₪.

81. הנתבעים הציעו פיצוי בסכום של 300,000 ₪.

82. בהתחשב בחומרת הנכות והשפעתה על חייו של התובע אני פוסקת סכום של 500,000 ₪.

ניכויים

83. תגמולי המוסד לביטוח לאומי לפי חוות דעת אקטוארית שהנתבעים הציגו:

נכות כללית: 1,102,843 ₪

קצבה מיוחדת: 677,452 ₪ ובצירוף תשלומים מחודש 6/22 ועד לחודש 12/23 (ראו הודעת התובע מיום 19.5.25 בצירוף פירוט תגמולים לתקופה זו ועמדת הנתבע בהודעה מיום 21.5.25) – 51,548 ₪, ובצירוף ריבית מאמצע התקופה: 54,640 ₪.

סך הכול תגמולים: 1,834,935 ₪

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 35630-04-21 פלוני נ' כרמיה (קסטנבוים) טקסטיל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

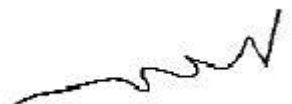
סיכום

84.	הפסדי שכר לעבר ולעתיד :	1,305,860 ₪
	הפסדי פנסיה (12.5%) :	163,233 ₪
	עזרה עבר ועתיד :	500,000 ₪
	הוצאות רפואיות, נסיעות והתאמה :	100,000 ₪
	כאב וסבל :	<u>500,000 ₪</u>
		2,569,093 ₪
	ניכויים :	<u>1,834,935 ₪</u>
		734,158 ₪
		=====

85. התביעה נגד הנתבעת 2 נדחתה. התביעה נגד הנתבעים 1, 3 ו- 5 מתקבלת.

אני מחייבת את הנתבעים 1, 3 ו- 5, יחד ולחוד, לשלם לתובע סכום של 734,158 ₪ בצירוף שכ"ט עו"ד ומע"מ בסכום כולל של 173,261 ₪ וכן את הוצאות המשפט משוערכות (ריבית שקלית) ממועד תשלומן ועד היום. סכומים אלו ישולמו בתוך 45 ימים מהיום, שאם לא כן יישאו ריבית שקלית מהיום ועד למועד התשלום בפועל. חיובה של הנתבעת 5 הוא כיורשת, בהתאם להוראות הדין (חוק הירושה, תשכ"ה – 1965). יתרת אגרה תשולם בהתאם לדין.

ניתן היום, ט"ז סיוון תשפ"ה, 12 יוני 2025, בהעדר הצדדים.

מר בן-ארי, שופט